

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא



גיליון מס' 253 | ג' אדר א' התשפ"ב

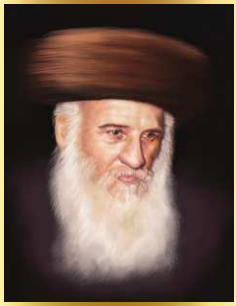
פרשת תרומה

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
17:54	16:45	תל אביב
17:56	16:57	ירושלים
17:54	16:41	באר שבע
17:57	16:59	

הגיליון הוקדש להצלחת נועם בן לאה

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530



הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

ידיד ע"י עמותת דרך הבעש"ט ער. 580660942

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעל שם טוב

מעריב באיצקוביץ'

נקודה אמיתית בלימוד. אתה יכול להגיד כל מיני פשטים וכל מיני הסברים וזה לא אליבא דהלכתא. הצלחה גשמית גם היא צריכה את מזבח הזהב - גם להגיע אליה צריך תפילות.

וכאן אנו מגיעים ליסוד החשוב: עד כאן ברור לכולנו שבלי תפילה לא שייך להתקדם. אבל מה פשר זה שהמזבח הרומז על התפילה היה עשוי זווקא מזהב? כדי שהתפילה שלך תפעל אתה צריך שתהיה לך תפילה של זהב. פירושו של דבר לדעת שהתפילה היא הזמן היקר ביותר שלך במשך כל היום! זה רגע של זהב, לזכות להתחבר אל השם, לדבר עם השם, תעריך את ההזדמנות הזאת. וכי נדמה לך שבעולם הבא יתנו לך אין בעולם הבא תפילות שחורית. האם יתנו לך הזדמנות להתפלל מנחה אחרי המאה ועשרים שלך? לא. ותפילות ערבית? גם לא. אולי באיצקוביץ' ממש לא.

יש לנו כאן אם כן שלושה כלים - תפילה, מנורה שזה עבודת המידות ולימוד תורה והשולחן שרומז על שאר העניינים הגשמיים, שלושתם קשורים אחד לשני כמו שאומר הנועם אלימלך שמי שעובד על השולחן שלו ואוכל זוכה שגם המידות שלו יהיו יותר מתוקנות. המפתח של כולם זה התפילה.

שבת שלום ומבורך.

"וְשַׁמְתָּ אֶת הַשְּׁלֶחַן מִחוּץ לַפֶּלֶת וְאֶת הַמְּנֹרָה נֹכַח הַשְּׁלֶחַן עַל צֵלַע הַמִּשְׁכָּן תִּימְנָה וְהַשְּׁלֶחַן תִּתֵּן עַל צֵלַע צְפוֹן." (שמות כו לה)

שולחן בצפון ומנורה בדרום, והיכן היה מזבח הזהב? אומר רש"י "ומזבח הזהב נתון כנגד אוויר שבין שולחן למנורה משוך קמעא כלפי המזרח". זאת אומרת שמי שנכנס להיכל הדבר הראשון שהוא נפגש בו זה מזבח הזהב.

ידוע שמזבח הזהב שהוא מזבח הקטורת רומז לתפילה "תִּכּוֹן תְּפִלְתִּי קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ מִשָּׂאת פִּי מִנְחַת עֶרֶב." (תהילים קמא ב). השולחן רומז על ענייני עולם הזה "הרוצה להעשיר יצפין שהשולחן בצפון". המנורה רומזת על עניינים הרוחניים תורה, עבודת המידות, שבע קנים כנגד שבע מידות שאדם לעבוד עליהם. "הרוצה להחכים ידרים שהמנורה בדרום". המנורה רומזת אם כן לרוחניות, השולחן רומז לעושר ולשפע הגשמי ומזבח הקטורת שהוא בין שניהם רומז לתפילה. זה בא ללמד אותך דבר ראשון שהדבר הראשון שיהודי צריך לעשות בתחילת היום או בכל נושא שהוא זה תפילה.

על מה צריך להתפלל? על השולחן ועל המנורה. מה הכוונה? יהודי צריך להתפלל גם על החלק הרוחני וגם על החלק הגשמי שלו. אל תחשוב שזה בא ככה. אדם לא יכול לזכות לשום נקודה רוחנית אם הוא לא מקדים לזה תפילה. אדם יכול ללמוד כל היום וכל הלילה ועדיין לא לזכות "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא" (להעמיד את הלימוד על הלכה לאמיתה). אתה לא מצליח לתת

עצה עצומה ובפרט לימי השובבים

האמיתית שלי היא שכולי יצרים ותאוות... מדוע זו הדרך הטובה ביותר? כי הרגעים האלה של הניסיון בו הנך נמצא הם רגעים נדירים ביותר שראוי לנצל אותם לקרבת השם עצומה ביותר. דע לך אחי היקר! אין לקדוש ברוך הוא רצון להפיל אותך. המטרה שבורא עולם שולח לאדם ניסיון, כדי שיזכה לקבל הבנה בהירה מה היא מהות האדם האמיתית. כשאתה מתחבר לאותו מקום של הכרה בזכות אותם הרגעים - אין לך סיעתא דשמיא יותר גדולה מכך להינצל מליפול בעבירה עצמה. זו הבחינה האמיתית של "ממעמקים קראתיך השם" - מהמקום הכי נמוך, הכי עמוק, משם קראתיך ה'. אין לי ספק שאם אתה תזכה להחזיק מעמד בנקודה הזאת היא על ידי שתבקש מהשם להתחבר למצב וללמוד ממנו על עצמך, ושלא תתנגד למציאות הזאת, לגלים האלה

לכבוד הרב שליט"א, אנו נמצאים בימי השובבים ואני מרגיש שאני כפסע לפני נפילות קשות - מוכרח דחוף לבקש מהרב עצה כיצד להינצל מלהגיע לשאל תחתית. ובפרט שלצערי אין לי גם את החשק להתפלל על כך.

תשובת הרב:

לידידי היקר והמתוק... הבנתי ממכתבך את הקושי הלא פשוט בו הנך נמצא, ועל כן רציתי להציע לך את מה שקיבלנו בדרך הבעש"ט. דרך הבעש"ט מלמדת אותנו שבמצב בו הנך נמצא - הדרך הטובה ביותר היא שבמקום לבקש מהשם שיציל אותך וישמור עליך, שלא תיפול, תבקש כך: "אבא תזכה אותי להבין שזה אני! להכיר שזו המציאות האמיתית שלי, שאני מציאות של יעוד רגע ואני נופל... שאכיר שהמהות

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו: Derech.alon@gmail.com

בואו לגלות את התפריט החדש והמיוחד שלנו!

עולם של הדרכה יהודית מחכה לכם בחיגו אחד!

קו דרך הבעש"ט 03-30-90-900 | מארה"ב חייגו 646-585-2987



מי זו החיה שאוכלת זכוכיות ויש לה כנפיים אך אינה יכולה לעוף

מתי זה ייגמר...
כולנו מכירים את המשפט הידוע "עד החתונה זה יעבור..." אבל כולנו יודעים את האמת שמהחתונה זה רק מתחיל... אז מתחילים קשיי הפרנסה - "קשים מזונותיו של האדם כקריעת ים סוף".

ברוך השם נולד ילד, מתחיל "צער גידול בנים".
חושב לעצמו האדם: "בעזרת השם כשאהיה בן שישים וחמש, אחרי שחיתנתי את הילדים, וחיתנתי את הנכדים אצא לפנסיה או אז החיים שלי יהיו יפים" אבל בגיל 65 רק מתחילות הבעיות: פתאום הגב, לחצים בלב, הזיכרון מדורדר, אתה רואה אותו כל שני וחמישי בקופ"ח. אתה שואל אותו "מה שלומך?" והוא יענה "לא יודע הברכיים..." רגע, אבל אמרת שבפנסיה תתחיל ליהנות מהחיים? והוא אומר "איזה נהנה, בקושי אני דורך על הרגליים". זה... לא נגמר!

בורא עולם כל יום מכניס לך נקודה של כאב. מדוע ככה? מה הסיבה? מדוע האדם עובר כל הזמן כאבים?

התשובה היא שלכאב שהאדם עובר יש שני מטרות:
המטרה הראשונה, לקשר את האדם לבורא! אם החיים שלנו היו יפים ונינוחים על כך נאמר "וישמך ישורון ויבעט". אדם שהכל תקין וחלק אצלו - נותן בעיטה להכל. יש ילדים שההורים נותנים להם הכ ל ומה קורה לילד הזה? רק נוגח, חצוף, נותן מכות להורים, מאיים עליהם...

לסיכום, הנקודה ראשונה במטרת הכאבים של האדם בחיים, היא לחבר אותך אל ה', שיבין שהוא אינו יכול בלעדיו. "אבא, תזכה אותי ללמוד מהכאבים שעוברים עליי בחיים שאני לא יכול בלעדיך".

והמטרה השנייה: אדם שעובר כאבים זה מביא לו לב רגיש לזולת, חיבור לזולת, הכלת הזולת, אהבת הזולת. אדם שעבר תקופה קשה בפרנסה ומספרים לו שפלוני עובר גם כן קושי, הוא מבין אותו, הוא מרגיש אותו כי הוא היה שם.

גם דוד המלך אמר בתהלים "ה' מה רבו צרי רבים קמים עליי" מסבירים ר' אהרון ראטה זצ"ל ור' נחמן מברסלב זצ"ל שדוד המלך אמר לבורא עולם "אני יודע למה אתה נותן לי כ"כ הרבה צרות - כדי שהרבה נשמות יוכלו להשען עליי". כל כאב שיש לכל אדם, דוד המלך כבר עבר אותו.

יוצא שהמטרה של הכאבים שעוברים על האדם

את הביצים וישארו מהם רק שתיים, שלוש ביצים. והשאלה המתבקשת, אם בורא עולם לא רוצה שיתרבו בנות יענה מדוע הוא ברא אותם בכלל? ואם כבר הוא ברא, מדוע הוא אינו רוצה שירבו כמוה?

כתוב ב"מדרש תלפיות" ש'בת היענה' דוגרת על הביצים תקופה קצרה, ולאחר מכן היא ממשיכה לחמם אותם עם העינים שלה בלבד. מעניין להסביר מה עומד מאחורי העיניים של הבת יענה.

כתוב בפסוק במגילת איכה **"בת עמי לאכזר כיענים במדבר"** מהי אכזריותה של היענה? ברגע שהגזול



יוצא מהביצה האמא אומרת לו 'כל טוב, אתה לא מעניין אותי...' עוזבת אותו ומשאירה אותו לבד, והוא צועק לאמא שלו **יענה מלשון עניה** (קול אבלות) "אמא, תביאי אוכל", אכזריות שאין כדוגמתה. **מדוע בורא עולם שתל כזאת אכזריות בבת היענה?**

ניגש לנקודה עליה רצינו לדבר:
אתם יודעים שבורא עולם ברא אותנו בצורה בה לאורך כל החיים - מתחילתם ועד סופם, משולבים בהם כאבים. אין זמן בחיים שאין בו כאבים.

ראשית, כשתינוק נולד הוא בוכה, גדל מעט סובל מגזים ואח"כ בגלל השיניים. הילד מגיע לגיל שנה, מתחיל לרוץ בבית, אבל הראש שלו נתקע בשפיץ של השולחן... איזה כאב.

אחר כך הקשיים של ההסתגלות בגנים, ההתמודדויות החברתיות בכיתה, בלימודים, מבחני הכניסה לשיבה או לסמינר. ואתה שואל

אנחנו היום נסטה מהסדר הרגיל של הפרשה כדי לדבר על נקודה מאוד כואבת וחשובה שנוגעת מאוד לכל אחד ואחת מאיתנו. זו נקודה שאם לא דואגים להכיר אותה ולטפל בה - היא עלולה להיות הרת גורל!

לנקודה הזאת קוראים "בת יענה" - ובשפה יותר מוכרת: "הַדְּחָקָה"!!!

מדוע 'זכתה' הבת יענה שכל מי שרוצים לתאר אותו כאחד שטומן את ראשו בחול - משתמשים דווקא בתיאור של הבת יענה?

נצא לנו מעט בעקבות ה"בת יענה" והתכונות שלה:
בפרשת שמיני מוזכר האיסור של אכילת הבת יענה - בפסוק נאמר: **"ואת הבת יענה"** נשאלת השאלה, מדוע התורה מזכירה את הבת של היענה ולא את היענה עצמה? מסבירה הגמרא שהכוונה היא לביצה של היענה כי היענה עצמה לא ראויה לאכילה בכלל כי הבשר שלה קשה כמו קרש. **מדוע ה' ברא את היען כך שהוא אינו ראוי לאכילה?**

מוזכר בחז"ל ש'בת היענה' אוכלת גם אבנים ושברי זכוכיות כדי שיעזרו לה לעכל את מאכלה.

ל'בת היענה' ישנם כנפיים, אבל היא אינה יכולה לעוף איתן. מה עומד מאחורי זאת שבורא עולם יצר לה כנפיים אבל בלי יכולת תעופה?

הראש של בת היענה מאוד קטן ביחס לגוף שלה ששוקל מעל מאה וחמישים קילו... מה יש לנו ללמוד מכך?

ידוע שבורא עולם ברא לבת יענה רגליים עם כוחות אדירים ביותר. אם אדם יקבל בעיטה מבת יענה הוא עלול למות.

הנוצות של היען אינם מכסים את רגליה, ברגליים שלה מלמעלה עד למטה אין נוצות. רק גופה מכוסה נוצות.

היכן מגדלת היען את הביצים שלה? אומר המלבי"ם שהבת יענה חופרת בור באדמה ושם היא מטילה את ביציה. **ועוד מוסיף המלבי"ם** וכותב: שהקן שלה על האדמה נגיש לכל האויבים וחשוף לסכנה, וזאת בגלל שבורא עולם לא חפץ שיתרבה זה המין. דהיינו בורא עולם לא רוצה שיהיו הרבה 'בנות יענה' בעולם ולכן הכניס בדעתה לעשות את הקן באדמה, שיבואו כל מיני בעלי חיים ויקחו לה

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

בחסות
מוניות ברדיטשוב
נסיעות בין ערניות בלבד
1700-700-622

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב 24
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

היא להביא אותו - ל-ח-י-ב-ו-ר!

חיבור אל השם

וחיבור ללב של הזולת.

כל זה בתנאי שאדם עובד עם הכאב שלו ולא מתעלם ממנו! **איך עובדים עם הכאב?** שבא לך כאב אתה פונה לקב"ה "אבא, זה אתה קורא לי, אתה עשית לי את זה". זה כל מה שאבא רוצה מאיתנו! שנכיר שזה הוא שבתוך הכאב שלנו. כך אמר לנו ר' אשר כל הזמן!

בטבע שלנו זה לא ככה. בטבע שלנו יש בתוכנו בת יענה. בת יענה שאוכלת אבנים ושברי זכוכיות. כשבא לאדם קושי או כאב אנחנו אומרים לו "קדימה, סע, תתקדם, אז מה? שטויות, מה אתה עושה מזה עסק? תתקדם" **אנחנו מדחיקים את הכאב ולא עובדים איתו.**

לצערי, כשאני התחתנתי אמר לי המדריך חתנים: "אם אתה רוצה חיים מאושרים תלמד לבלוע צפרדעים".

שאלתי אותו "מה זאת אומרת?" הוא הסביר: "בחייים יש הרבה צפרדעים ומסמרים **אתה צריך לדעת לבלוע את זה! זו בת יענה!**

מה אנחנו עונים לילד שבא אלינו למיטה מפחד באמצע הלילה? "לד גדול לא מפחד" אבל הוא כן מפחד... אבל אנחנו רוצים שהוא יבלע את הפחד, **אבל הפחד לא נעלם, הוא נשאר אבל מודחק.**

בת יענה היא הסמל לאדם שיש לו כאב ומדחיק אותו. לא כך השם מצפה מאיתנו. כשאני מרגיש על עצמי כאב או רגש לא נעים אני אמור להתייחס לכאבים ולהיות רגיש אליהם. **יש רגש? אל תמחק אותו אלא תעבוד איתו.**

יש פחד? תעלה את זה לפחד ה'.
יש כאב? ה' קורא לי "אבא, תראה לי מה אתה רוצה ממני" תתייחס לכאב ולרגש שעובר עליך ואל תמחק אותו! במקום זה הבת יענה אומרת לך 'תבלע אבנים', 'תבלע שברי זכוכיות'.

לכולנו יש בתוכנו 'בת יענה', השם ברא בעולם את ה'בת יענה' כדי ללמדך שגם בך יש 'בת יענה' שהטבע שלה לבלוע.

מכיוון שהבת יענה אינה מטפלת בכאבים וברגשות שלה היא אכן אכזרית ביותר על בניה. **כי את עצמה היא לא מנסה להבין, איך היא תבין את ילדיה?**

אנשים שהם 'בת יענה' נקראים "טיפוס קשות, טיפוס קר, הצבא חישל אותנו". הבחור התחתן, אחרי חודש וחצי הוא רואה את אשתו הצעירה בוכה בבית: "מה קרה? למה את בוכה?" "אני מתגעגעת לאמא שלי"

הוא בהלם: "ממממהההה? על זה את בוכה? מה את תינוקת?"

אנשים כאלה שלא עובדים עם הכאב לא יכולים להתרומם לכיוון מעלה. עכשיו אפשר להבין למה הכנפיים של הבת יענה לא מרימות אותה. שים לב, בורא עולם קרא לך, תתבונן, תבדוק, אתה רואה שאישתך לא מרוצה ממך, הילדים שלך לא מרוצים ממך, בעבודה מתנכרים לך, **אתה לא רואה שבורא עולם קורא לך?**

הוא כמובן יענה לך "אני מעדיף לא לחשוב על זה". **לכן לבת יענה יש ראש קטן, אין אצלה לחשוב לעומק.**

אחד ההפסדים הגדולים למי שטומן את ראשו כבת יענה - הם ההרגלים שלו. **הרגליים של בת היענה חזקים מאוד.** ומדוע? כי מי שלא לוקח את הכאב שיש לו ברצינות ולא מבין שהכאב זה 'קריאה מאת השם', התוצאה היא: שמיים ליום הוא נהיה יותר מקובע ויותר חזק בהרגלים השליליים שלו.

לבת יענה אין נוצות המכסות את רגליה. ללמדנו שלא רק שההרגלים של מי שחי תמיד בהדחקת הכאבים שלו - נשארים גרועים, **אלא שהוא גם אינו מתבייש בהם!**

אני זוכר כשהייתי בן שש היה זה בליל הסדר, השתתפו בו מעל שמונים איש. כל המי ומי היו בליל הסדר. לפני שהגענו לקטע "והיא שעמדה" - עמדה אחת הנשים... ואמרה לכלה צעירה שישבה שם שנשואה רק חצי שנה "לא מצאת שמלה אחרת? רק לבוא בשמלה הזאת? תגידי לי אין לך טעם בבגדים? יש לשמלה שלך צבע של חול" אותה כלה נפגעה עד עמקי נשמתה והתחילה לבכות. כל האנשים היו בהלם חוץ מאותה אשה שאמרה "סליחה, זאת אני, אני דוגרית, לא מוצא חן בעינייה הדלת פתוחה, שלא תבוא יותר לליל הסדר, אני אומרת את האמת בפנים". **לא מתביישים במידות הרעות.**

אישה אומרת לבעלה "למה אתה כזה? מותר לך לעזור בבית, מותר לך לתת יד, מותר לך להגיד מילה טובה..."

והוא עונה לה: גברת, זה אני! אני אשאר מי שאני ואם לא מוצא חן בעיניך כל טוב.

לאור הדברים האלה נבין נפלא מדוע השם שלה בתורה הוא "בת יענה" ולא "יען". כי גם שהיא כבר גדולה יש לה התנהגות כמו של ילדה קטנה, כמו בת. **אנשים כאלה לא מתפתחים בחיים ולא משתנים, הם נשארים אותו הדבר בהרגלים המגונים שלהם.**

לכן הבת יענה מטילה את הביצים שלה על האדמה, כי האדמה היא "יסוד העפר" ועפר זה יסוד העצבות. בבית שאחד ההורים הוא בת יענה - שולט שם יסוד העפר. **עצבות ודיכאון.**

אתם יודעים איך נראה אבא שלא טיפל בעצמו? סיפרה לי בחורה כבת שמונה עשרה שלומדת בסמינר. ערב אחד היתה יום הולדת לחברה שלה והחליטו לאסוף מכל הבנות כסף ליום הולדת, כל אחת שילמה חמישים שקלים עבור המתנה. אותה נערה גרה באלעד פנתה ואמרה לאבא שלה "אבא, הערב יש יום הולדת לחברה שלי, אני צריכה לנסוע לפתח תקווה בשמונה ואני אחזור א"ה בסביבות שתיים עשרה, בסדר?"

ענה האב "אין על מה לדבר!" הבת התחננה: "אבא, בבקשה, כבר שילמתי כסף וכל החברות שלי יהיו..". ענה האבא: "אין על מה לדבר".

- "אבא בבקשה כל החברות שלי יהיו רק אני לא?"
"אין על מה לדבר, לא רוצה לשמוע אותך יותר מדברת על זה."

אנשים כאלה הם לא אנשים שמחים, מה שמנחה אותם זו רק העצבות. אין פלא שהתולדות שלהם גם הם גודלים על קרקע העצבות לאחר מכן. הביצים של הבת יענה נמצאות באדמה, היא מגדלת אותן באדמה - בעצבות.

הבת יענה הזאת היא אנחנו, בכל אחד מאיתנו יש בת יענה, אומר המלבי"ם: הקב"ה לא חפץ בריבוי המין הזה "אני לא רוצה שיהיו הרבה בת יענה בעולם, אני רוצה אנשים עם רגש, אני רוצה אנשים עם שמחה, אני רוצה אנשים מתחשבים". **איך מגיעים לזה? כשמגיעה נקודה של כאב תדע שאני קורא לך, תתייחס, תראה אכפתיות למצב.**

בורא עולם ברא את הבת יענה שעם העיניים שלה היא מחממת את הביצה. **אנשים מסוג שדיברנו שהדחיקו את הרגשות שלהם כל הימים לא תראה אותם מדברים כמעט, הכל דרך העיניים!** האנשים האלה עושים לך עיניים ואתה שואל אותו מה זה המבט הזה? והוא עונה: "סימנתי אותך, אתה מסומן אצלי".

בורא עולם לא רוצה בריבוי של בת היענה כי זה הרס וחורבן לעולם, אבל מה לעשות שבכולנו יש בת יענה, ולכן התפקיד שלנו הוא

"אבא, תזכה אותי להכיר שאני מצד עצמי בת יענה ותרחם עליי שכשאזכה להכיר את המציאות שלי אתה תהפוך אצלי את 'בת היענה' לאכפתיות ולאהבה ישראל"

שה' יזכה אותנו ללכת בדרך האמת אמן כן יהי רצון.



"ואלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון וב"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"

ההצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני
ההצלחת משי כהן, משי לוי אברהם, משי תמם, שיי בן רחל | לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעימה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול

99% מוצקי קקאו



"אשר קרן בדרך" - אין לי מושג מתי ולמה? אבל במהלך החיים נצמדה אלי חברה שלא אני בחרתי בחברתה!
היא מתקשרת לעיתים והשיחות איתה עושות לי אי נוחות גדולה! אני מנסה להתחמק (לרוב מצליחה) אבל אם היא תופסת אותי... השם יעזור לי... היא טיפוס מריד כזאת של 99% מוצקי קקאו בלי סוכר בכלל.
היא רואה הכל באור שלילי והיא תמיד מתלוננת שאכלו לה, לקחו כושה, בלעו לה... הבעת הפנים התמידית שלה זה לימון כבוש וחמוץ!

איך נפלתי כך במקרה בזמן הלא נכון? במקום הלא נכון? ככל שאני מקיבלתי כזאת חברה לא נכונה? מכירות את זה? ככל שאני מנסה להתחמק ולהיות קרירה כך היא נצמדת יותר... זה אפילו נוגד את חוקי כוח המשיכה של כדור הארץ!
מה קורה כאן? למה זה קורה לי?

מאין יבוא עוזי? עוזי מעם השיעורים של דרך הבעל שם טוב.
-אשת חיל מה קורה איתך?
יד המקרה... בלי שום כוונה או תכנון מצדי נפלתי עם חברה מרידה... מרידה מאוד... מרידה מאוד מאוד.

יד המקרה?
כן... מזל רע כזה... פשוט קרה לי כך סתם בדרך החיים.
-אשת חיל את עמוק בתוך קליפת העמלק.

עמלק? אני? למה?
-את מדברת בשפה עמלקית: משהו אשר קרה לך סתם כך בדרך... ביהדות אין סתם כך! יש בורא לעולם! אין מקרה! הכל מושג! הכל מדויק!
-לא הבנתי.

-לדעתך החברה המרידה הזאת מייצגת רק את עצמה?
כן... אולי היא שייכת למועדון כיס המרה העולמי??? אין לי מושג.
-אשת חיל יקרה - אנא - תפנימי- בבקשה! השם הפגיש אותך עם האשה המרידה הזאת לא במקרה! אלא במכוון!

האישה הזאת היא ההשתקפות שלך המדויקת.
מה???? אבל כבוד הרב אתה יכול לשאול את כל הסביבה שלי שאני טיפוס שמח ואופטימי (אל תשאל את בעלי... טוב גם לא את חמותי... וגיסה אחת וזהו)
-את טוענת שאת היפך המרירות?

-בדיוק!
-את יודעת למה המרירות שלך לא באה לידי ביטוי חיצוני והיא למעשה רק בתוך פנימה?
-למה?
כי אלו רחמי השם עליך! זאת השכינה בכבודה ובעצמה! את זוכה כאן לגילוי שכינה עצום!
"אשת חיל יקרה" - אם השכינה תזוז ממך, את תפלי ישר לתהומות של מיצי מרירות! כי זו את! לולא רחמי השם!

תביני, השם הפגיש אותך עם אישה מרידה משלוש סיבות:
אחת - שלא תתגאי בשמחה ובאופטימיות שבוך ותביני שהיא לא שלך היא של הבורא;
שתיים - בגלל שאת טיפוס מריד שהשם ריחם עליך, את יכולה לעורר רחמי שמים גם עליה ולהתפלל עליה,
זה נקרא להוריד חסד לעולם וזאת אהבת חנינם.
-מה לומר להשם?

"אבא תודה שאתה מראה לי שכך אני נראית בדיוק בלי הרחמים שלך! אישה מרידה מאוד, אבא כמו שריחמת עלי שאף אחד לא רואה את המרירות שלי כלפי חוץ... אנא תרחם גם על החברה שלי ותן לה שמחה ואופטימיות!"

-ומה הסיבה השלישית?
-בכל פעם שאת כן מרידה כלפי בעלך, חמותך וגיסתך,
-חחח בקטנה מרירות שוקולדת 30% מוצקי קקאו כל היתר סוכר מתוק.
-טוב, בכל פעם שאת כן **מרירות** כלפי בעלך, חמותך וגיסתך את תקבלי טלפון תזכורת מחברתך המרידה

ואוו זה נכון, זה אכן קורה כך בהשגחה מדויקת!!!
חברותי הקרואות (מקווה שיש אחת לפחות... אם לא, אז אני זו שקוראת ומתחזקת ממה שכתב כאן... זה אמיתי, קורא ולא מאמינה שהדברים האלה יצאו ממני. אכן זה לא ממני!) מאז שאני בדרך אין מקרה!!!
"שיייתי ה' לנגדי תמיד"

אני מחוברת לכל יהודי ויהודי בערבות ואהבה הדדית, הם המראה שלי ואני המראה שלהם. אין יותר להיות קרירה לחברה המרידה אני והיא אותו הדבר השם שלח לי אותה שאתעורר!

היום יש לי כלים לעמלק "אשר קרן בדרך"
כי יש לי את משנתו של ר' אשר שקרא לי לצעוד איתו בדרך!



מה נשנתה הילדה הזו

מוטי: "יוסי, אני זקוק לעזרתך בדיחיופת. זה ספור שחזרתי על עצמו בכל ערב מחדש, ואני צריך לראות יחד אתך מה עושים... מדבר ב: 'נומי נומי' יוסי: "במה?"

מוטי: הפננה ל: לילה טוב, ל: חלומות נעימים, ל: קריאת שמע שעל המטה, ול: המלאכה הגואל... יוסי: אני מבין שהחלטת לדבר היום בחידות, ואני כבר מנחש שהספור מתרחש בערב, לקראת לילה.

מוטי: מגיע לך פרס יוסי! פאנח מהיר וקולע! אולי תמצא לי גם פתרון מהיר וקולע לבעיה האיטית שלי שמתיחילה עם שקיעת החמה, כשאני רואה פתם בשמים ואני מבין שפזמון הקרוב ירד חשוך וזה יקרא 'לילה'... מה שזה אומר לגבי קמו ליתר הילדים והחברים שהגיע הזמן וצריכים להתארגן לקראת שנה, שנת לילה. פה נמצאת נקודת השיא בספור שלי: **ליטון!** ליטון, פרושו של דבר: להתנתק מכל היום, מכל הפעילות, ומכל החוויות. להתלש מתוך המשחקים, להפוך מחברים, מבני משפחה, ולהתבודד במטה מלבנית למשך שעות ארוכות... בעיני, זה נורא! זה עצוב! יוסי: האם כל לילה אתה נרדם מתוך עצבות?

אם-ך תבל מאוד.

מוטי: יש לך סגלה בשבילי, משהו שמסגל לשנה (וגם לשנה) מתוקה?
יוסי: מוטי, ילדי 'דרך הבעל שם-טוב' אינם זקוקים לסגלות. קדימה לעבודה! שאל את עצמך: למה (לשם מה) צריך ליטון?
מוטי: אמממ... זהו, שאני סבור שלא צריך ליטון...

יוסי: אתה בטוח?

מוטי: אלק אחוז.

יוסי: ומיליון אחוז...?

מוטי: לא. כן צריך ליטון. צריך שיהיה כוח ליום הבא.

יוסי: ובשביל מה צריך כוח?

מוטי: בשביל הכל...

יוסי: מוטי, מי מבקש ממך להכנס למטה?

מוטי: ההורים שלי. הם גם משתדלים להזכיר לי להתחיל את ההתארגנות בזמן.

יוסי: תנה, קבלנו אם-כן את הפתרון לחידה:

אתה מוטי, לא אוהב 'נומי נומי'. אבל אבא ואמא רוצים שיהיה לך 'כוח להכל' ביום הבא, ולכן הם מזכירים לך להתנתק בזמן המשחק, מפרידים אותך מחוויות... ומה אתה צריך בשביל למלא את רצונם?
מוטי: כבוד הורים. עננה.

יוסי: אמרת שאתה עצוב במטה ורע לך שנגמר היום. אבל בעצם, אם נשים לב הרי הקדוש ברוך הוא ברא את המצב הזה וזה בטוח לטובתנו.

ה' ברא את היום, ה' ברא את הלילה. ה' ברא את הכל, ומחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. אז מה אתה צריך בשביל להשתלים ואפילו לשמח עם כל מצב שה' ברא?

מוטי: לקבל. לא להתנגד. כמו שלמדתי אותי בהזדמנות אחרת: "לקחת בהכנעה".

יוסי: נהדר! לקחת למטה בהכנעה.

לא כמו מספן. 'נומי נומי' כי ה' ברא לילה, ומה שה' ברא עבריו- טוב בשבילי.

ה' ברא יום ויש בו חיות וחברים, הורים ומשפחה, פעילות ומשחק.

והקדוש ברוך הוא לא תולש אותי ולא מנתק אותי ולא מעניש אותי. אז גם לא עצוב לי, כי ה' ברא לילה כדי לתת לי לנחם ולהתמלא כח, לעוד יום כזה.

מוטי: אני ארוים עוד משהו מלקחת למטה בהכנעה, אני ארוים זריזות, אני ארוים כבוד הורים (עד היום התעצלתי ונסייתי 'למשך' את הזמן וגרמתי בכך לעגמת נפש להורים).

יוסי, הערב אני פוצח בשיירה: מה נשנתה הלילה הזה מכל הלילות? שבכל הלילות אינני רוצה ליטון לילה, והלילה הזה אני נכנס למטה בהכנעה.



הלילה הזה אני נכנס למטה בשמחה של מצוה.

נלוך אישי

6

שח

לשב- 24 שח לחודש

20 עלותים

25

שח

לשב- 100 שח לחודש

50 עלותים

30

שח

לשב- 120 שח לחודש

להפיץ אהבה ולזכות לשפע של ישועות